12

EUGE

DONAVIT MN. MANUEL VALLS i SERRA

Seminario Conciliar de Barcelona.

Fascículo 12º Noviembre 1958.

I N D I C E

Pág.

MYSTERIUM ECCLESIAE

El Vicario de Cristo permanece (Editorial) 2

Iglesia, Política y nosotros 5

L'oració per als pobres.
(Notes al llibre "Au Coeur des Masses) . 12

DE LA NOSTRA HISTORIA

La Federació de Joves Cristians
(Organització) 21

ACTIVIDAD EN VACACIONES

Sessions d'estudi de Litúrgia i Espiritualitat Sacerdotal 30

Reunión de Grupos en Madrid 35

Quinze dies a la Parròquia de Sant Jaume de Badalona:Reflexions parroquials . . 36

La Parroquia del Sagrado Corazón:
Una parroquia obrera. 43

BIBLIOGRAFIA

Ferrán Soldevila: Historia de España. . 48
J.O.C.: Orientación cristiana dela acción 49
Saint-Exupery: Vuelo nocturno 51

EL VICARIO DE CRISTO PERMANECE

Los hechos han afectado a la vida de la Iglesia de una manera profunda. No obstante, no pensamos equivocarnos, si decimos que en muchos momento, han sido para nosotros meros acontecimientos naturales. En el mundo se ha puesto de manifiesto la admiración, el dolor y la expectación, que nos han arrastrado sinceramente. Esto ha sido bueno, pero quisiéramos que no fuera todo. Ahora, al congelarse los sentimientos humanos, podemos reflexionar sobre la realidad.

Los cristianos vivimos ya en la tierra la vida superior en el Cuerpo mistico de Jesucristo. Es una verdad muy conocida entre nosotros pero quizás nunca sentida con toda la intensidad para que influya en nuestras formas de actuar, querer y pensar. El brillo de la joya es demasiado sublime para que lo percibamos con su gama de significados.

= = = = = =

Al hacerse hombre el Verbo, comenzó la época del influjo santificador por medio del contacto misterioso con Jesucristo. El se valió de su humanidad para comunicarnos la verdad y la gracia; después, para continuar en su ausencia la obra santificadora de manera semejante, instituyó la Iglesia. En la Iglesia se nos ha hecho sensible - en cierto modo- la vida que es de orden totalmente espiritual.

Esta misteriosa obra de salvación fue constituída por el Salvador a través del Colegio Apostólico y el Primado. Para transmitir lo sobrenatural se valió de medios adecuados a nuestra naturaleza, los poderes de orden y jurisdicción; entonces existían ya naturalmente en la sociedad, pero en adelante vivificarían una sociedad sobrenatural. Los Apóstoles fueron los primeros padres de la familia cristiana, después seguirían el Colegio Episcopal y el Papado.

Cada comunidad presidida por un Apóstol - un Obispo - es cuerpo de Jesucristo con capacidad propia de vida sobrenatural en cuanto miembro. Vive porqué es miembro. Pero es miembro porqué forma parte del Cuerpo, del Cristo Místico total, que abraza en sublime unidad a todos los miem

bros. Esta unidad espiritual de todas las Iglesias en Jesucristo tiene su representación sensible a través del Papado. El Papa congrega en sí, asume, polariza todas las Iglesias para realizar visiblemente la gran unidad de la Iglesia de Jesucristo.

Esta supremacía del Papado no es únicamente de orden simbólico. El Salvador cuidó de asegurarla con realidades sólo eficaces en la total sumisión a su Cabeza visible. A Pedro y sus sucesores Jesucristo les entregó todo el poder de jurisdicción - de gobierno directivo y de magisterio -, que se comunica exclusivamente a través de ellos a todos los Obispos. Y este poder supremo, universal e inmediato no fué dado a una institución, sinó precisamente a la persona del Papa.

Todo esto lo hemos dicho para notar cómo la desaparición de un Pontífice crea a la Iglesia unos días de verdadera necesidad. La falta de la Cabeza visible lleva la paralización de actividades imprescindibles para la subsistencia de la Iglesia en el mundo. Jesucristo continua vivificando su Cuerpo místico; pero de ninguna manera puede suplir, en el plan actual, las funciones que estableció en su Vicario.

Con nuestra inteligencia es difícil abarcar la importancia de estos hechos porqué son de carácter espiritual. Quizás lo comprendemos algo pensando qué sería de la Iglesia sin los actos de magisterio y gobierno universales, porqué nadie- ni un Concilio- tiene los poderes del Papado. Sin el Papa no existe un magisterio absolutamente infalible.

Este estado de amputación es ciertamente pasajero. Porqué, estando vacante la Sede Pontificia, permanece el poder para designar al hombre que ha de recibir las llaves para atar y desatar. El futuro Pastor no nos puede faltar, Jesucristo nos prometió una Iglesia perenne durante los tiempos.

Los católicos sin Papa han de sentir una profunda necesidad para pedir a Dios que abrevie lo más posible el tiempo de horfandad. La perentoriedad del estado -

de mutilación de la Iglesia puede aliviar el dolor, pero no extinguirlo. No se puede ser indiferente siendo como - hijos sin padre, como ovejas sin Pastor. No estamos en un estado de muerte, pero sí de debilitación.

La concreción de los supremos poderes en la - persona del Papa nos lleva necesariamente a venerarlo. Por qué el Papa, con sus facultades humanas, con su manera de ser, con sus cualidades y sus limitaciones continua la vida de Jesucristo en la tierra, es Jesucristo en su máxima plenitud representativa. Los católicos veneramos en el Papa su inteligencia porqué con ella Jesucristo estuvo entre nosotros, veneramos su corazón, y sus dotes personales, y sus capacidades porqué con ellas nos trató, amó y guió Jesucristo.

= = = = = =

Ahora, al pensar en Pio XII, sentimos una profunda necesidad de agradecerle lo que ofreció para la - Iglesia. Nuestro Pontífice estaba dotado de muchísimas - cualidades y siempre fué tenaz en perfeccionarse; jamás - notamos que en su riqueza personal buscara la alabanza, se entregó totalmente en generoso holocausto religioso. Al - contemplar su obra le agradecemos - seguramente no bastante - su penetración de ingenio y su portentosa actividad para mirar y comprender nuestro mundo. Supo iluminar lo - temporal e integrarlo en el orden espiritual -cristiano - en una amplitud que nos deja sorprendidos. Intuimos - y - aún no abarcamos todo- un inmenso trabajo de explicitación de la Revelación para descubrirnos tesoros inacabables de riqueza y expansión del Reino de Dios en cada uno de nosotros y en el mundo.

Jesucristo tuvo un instrumento inapreciable - para hacerse presente en nuestra vida. Pio XII puso al - servicio de la Iglesia una capacidad extraordinaria. ¡Gracias Señor!.

= = = = = =

Al disponernos a dejar definitivamente estas líneas hemos vivido la proclamación del nuevo pontífice. -

Estamos aún en el fervor de los ansiados primeros momentos seguidos a través de la radio. Después de "Papam habomus" y de la primera bendición "Urbi et Orbi " no hemos hecho más que dar gracias a Dios y recogernos unos momentos para rendirnos religiosamente ante el nuevo Pontífice.

Tenemos ya a nuestro Papa. Juan XXIII es nuestro Papa de manera especial. Para nosotros es el primero que seguimos conscientemente desde su proclamación como sucesor de San Pedro. Con él daremos los últimos pasos de nuestra formación sacerdotal y bajo su guia empezaremos el trabajo apostólico. Conocemos ahora poco de su vida y de su personalidad, pero le aceptamos con toda la devoción y cariño de que somos capaces.

La Iglesia ha recibido a un nuevo Pastor. En lo substancial no ha cambiado nada, los mismos tesoros que Jesucristo entregó a San Pedro han pasado a manos de un apóstol nuevo. Pero en lo humano, en lo que hay de mudable, ha sucedido algo muy importante, la Iglesia será regida por un nuevo guia con su idiosincracia y su virtud. Desde estos momentos nuestra unión con Jesucristo depende de la obediencia a la persona de Juan XXIII; le prestamos animosos nuestra sumisión porque sabemos que a través de él nos integraremos en el Cuerpo Místico.

IGLESIA, POLITICA Y NOSOTROS

Mittamus lignum in panem
ipsius et eradamus eum
de terra viventium.(Jer.11,19)

Estrechamente ligada a su Esposo --carne de su carne y hueso de sus huesos-- la Iglesia, mientras aun no aparece lo que será la gloria de los hijos de Dios, ha de seguir su camino de oscuridad y despojo.

Pero en Ella la cruz vertebra su misma constitución; por su simple "estar en el mundo" y por estar integrada de hombres que llevan el dolor de la división

en su propio ser, como ninguna otra criatura, sufre en - la espera de la nueva creación.

No podía ser de otro modo; ni dejar de existir esta tensión crucificante en Aquella que realiza la más profunda unión entre la suprema Unidad, el supremo - Amor, Dios, y la familia de los hombres, herida y disgregada por el pecado.

Sociedad en el tiempo y en el espacio terrenos, realidad histórica, quizá no sea la fuente menor de sus dolores su inevitable e involuntaria intervención y peso en los conflictos históricos y políticos. Su inmensa fuerza, aunque moral, sobre sus hijos, sobre la sociedad, no puede no entrar --porque es una de ellas-- en el juego de fuerzas sociales que forman el tejido de la política y de la historia. Así, desde sus orígenes, su amada - libertad se ha hallado en un campo de tensiones cuyos - dos polos son su fuerza e influjo moral y el peso que - arrastra todo poder temporal a la absorción totalitaria.

Quizá sea esta una de las convicciones más - arraigadas que surgen del estudio de la Historia Eclesiástica. Y, si uno de sus gozos profundos en el haber sido y ser --aunque indirectamente-- dulce instrumento de paz y progreso de Aquel que pasó "haciendo el bien" !cuántas amarguras no le ha causado y causará esta involucración en la dialéctica histórica! (1, cfr. final). Porque es - Madre de todos, es decir Madre de pecadores --que todos los somos-- la espada que ha empuñado en toda cruzada, ha atravesado antes su corazón.

No, la Iglesia --no decimos los eclesiásticos-- no ha hecho nunca política. Es la Esposa del único amor y le es imposible moverse vivir y actuar sino es por su Esposo celestial, siempre enajenada en la contemplación de sus luminosas heridas.

Pero...

El Misterio de la Iglesia, misterio de fe, - misterio sobrenatural, sólo la luz de la fe lo alcanza.

Un ejemplo mostrará en su crudeza las conse - cuencias que este hecho comporta: cuando movida de su - amor y fiel a su misión, señala, por ejemplo, las condi - ciones de licitud de voto en unas elecciones que, prácti- camente, coinciden en un partido (un partido cuyos diri - gentes quizás se han formado junto a los muros de las - iglesias), entonces quienes no tienen la fe necesaria que permita alcanzar el amor que la mueve y saber el fin que quiere, se quedarán forzosamente en la corteza de la dia- léctica humana. Sin la fe, el orden Sobrenatural se halla inasequible y uno se queda en el campo de la sola socie - dad humana, en sus leyes y fuerzas, en las faltas de sus miembros, (2), muy lejos del misterio del Cuerpo Místico, así como en Cristo se queda con el sólo hombre. Y será - inútil, aunque forzoso, repetir mil veces que la Iglesia "no hace política"; aún más, aparecerá revistida, ante es ta pobre mirada natural, no solo de los defectos de sus - miembros, sino de las inevitables miserias de un partido o —lo que es peor— un gobierno. Esta identificación se hace más dolorosa para la Iglesia cuando la defensa de su santa libertad está a la merced de un partido que solo muy débilmente —cuando no con traiciones— propugna el ideal social cristiano. (3).

Ya en un plano más pastoral y concreto, en un pueblo, en una comarca, donde toda política puede quedar convertida —pervertida— en juego bastardo en ambición, vanidad e interés económico, y se suma a este hecho el he cho no menos real de que los criterios de fe no determinan las actitudes de sus fieles tanto —ni mucho menos— como los intereses económicos o las posiciones políticas ¿cual no será el dolor del paternal corazón de un párroco que ve rá su feligresía dividida y a muchos apasionadamente aleja dos de su persona y de las fuentes normales de santifica - ción? O bien, si nosotros nos dejamos prender del tejido - natural de acciones y reacciones humanas, simpatías y anti patías, espíritu de violencia y venganza, ¿cual no será el dolor del Corazón de Cristo, puerto abierto a todos y refu gio de bondad?

Peregrina en esta tierra, esencialmente escato lógica, el dolor parece desgarrar sus mismas entrañas cuan do al salvar lo esencial de su misión la Iglesia parece -

aceptar y entrar en connivencia con lacerantes injusticias humanas: se hace muy difícil descubrir —"beati mundi cordis"— su paciente actitud de esperanza y su dolor por todo pecado frente, por ejemplo, a la esclavitud de ayer o a las distinciones raciales de hoy, frente a muchas injustas opresiones políticas, económicas o culturales. Es imposible medir el peso de sacrificio que importó el primer concordato con Napoleón, los recientes "arreglos" de la Iglesia de Polonia con el régimen de Gomulka, la crisis actual del colonialismo o cualquier otro conflicto paralelo de los que llenan su historia. Y la razón última de su dolor está en que si es peregrina y celestial, la Iglesia —misterio de fe, reflejo de la Deidad en cuya eminencia tantas de nuestras oposiciones se identifican— es también de esta tierra, madre de todos, católica. Y esto, porque está animada del mismo Amor Personal que llevó al Verbo a la Encarnación. Por ello vive en cada uno de sus opuestos miembros.

Estos dos aspectos, encarnación y exilio, aparentemente contradictorios, no se pueden perder nunca de vista. Sin una constante visión profunda de fe se alza, permanente, la tentación de considerar sólo un aspecto, encarnación, y quedarse angustiosamente obsesionado en esta paciente —o aparente— connivencia con el mal (4).

Especialmente interesante para nosotros es reflexionar sobre nuestra futura vida y sobre los problemas del pequeño organismo —la diócesis es una pequeña Iglesia— que serviremos y en el cual nos hallamos injertados.

En este punto, nada sería peor que convertir en "tabú" ciertos problemas que, inevitablemente, saldrán a nuestro paso, y movernos bien de una manera simplista, bien por oscuros complejos sentimentales, y no con hiriente lucidez.

Y la realidad es que nuestra diócesis carece de unidad étnica, social y cultural. No es "un pueblo".

Aunque la gran masa permanezca —por lo menos a primera vista— bastante indiferente ante los hechos, hay minorías —las minorías dirigentes las que definen la

sociedad— muy sensibles a ellos. Y la Iglesia se hallará Madre de hijos en irreductible oposición. Más, se hallará cuerpo interiormente desgarrado por miembros opuestos. En este designio de Dios de dejar a la libre voluntad humana la auto-determinación constitutiva de las llamadas naciones, incluso parece —es un misterio— que puedan ser informados por la misma caridad los movimientos de opuesta tensión (5). Fácilmente, toda acción eclesiástica, el empleo de una u otra lengua, de banderas, etc... será también indirectamente, con gran dolor de su corazón, acción temporal en este juego de tensiones.

Evidentemente la salida no podrá hallarse en un intento imposible e ilícito de desencarnación. Iglesia son también los seglares en quienes no sería virtud, sino lo contrario, la elisión de un deber. Ni aun pastoralmente pueda quizás resolverse la cuestión de la lengua con un simple utilitarismo, demasiado simple en problema tan sensible y complejo.

El designio de Dios al permitir tales situaciones —frecuentes en la historia— no puede ser otro que hacer brillar deslumbradoramente la caridad de su Esposa, por y en medio de estas oposiciones. Si maravillosamente creó la familia humana en la unidad, más maravillosamente aun ha venido a —distinta— "recapitularla" en Jesucristo.

Y nosotros no debemos hacer otra cosa que saber este problema que crucifica nuestra Iglesia. Procurar, cada uno, con todas las fuerzas y confiados en la gracia, amarlo todo en Dios: a nosotros mismos, al prójimo, la familia y la patria.

Así podremos observar todas las fidelidades que la piedad nos impone, sin ninguna extorsión desordenada, que sería fatal para nuestro apostolado.

Así, aquellos cuya porción es el Señor, guardaremos la unidad —"ut omnes unum sint"— muy por encima y más allá de las agrupaciones que reflejaran necesariamente la pluralidad de la diócesis. y que pueden ser ins-

trumento del amor maternal de la Iglesia para todos y - testimonio de su católica encarnación, sin caer en peñas ni banderías exclusivistas. El amor espiritual, de si, no dice división y solo por nuestra imperfección se puede - convertir en ocasión de divisiones y espíritu faccioso. Y aunque difícil de purificar —nunca la facilidad ha sido criterio de verdad— corresponde a nuestra naturaleza de hombres y de hijos de Dios.

Finalmente quedará esperar grandes dolores - de todo ello. Y hacer de ellos nuestro gozo, miembros como somos de una Cabeza que pendió del madero bajo la - acusación de proclamarse rey, que fué víctima —aunque - no sin pecado ("Deus non deserit nisi deseratur")— de - circunstancias históricas y pasiones políticas. Paradigma de todo perseguido, El, que afirmó "Felices vosotros cuando os persiguieren y dijeren todo mal contra vosotros por causa de mi nombre".

---

(1) Constituída a la vez de una Fuerza de Amor y sujetos portadores de fuerzas de separación, una inevitable y dolorosa tensión existirá en el seno de la Iglesia en todos los conflictos humanos, los cuales la convierten en piedra de escándalo. En los conflictos - históricos y políticos. Y también en el conflicto - constante entre la masa y las llamadas minorías intelectuales, sobre todo en las formas de expresión y - de vida del Mensaje salvador (arte, cultura, etc...)

(2) Esta dolorosa situación se encona además por el hecho de convertirse en fuente permanente —también - "historia teste"— de debilidades y flaquezas.

(3) Desgraciadamente esto es lo que se ha de esperar con frecuencia: todo partido será en esto, un reflejo de la conciencia social de sus clientes, la masa de los católicos, por ahora muy alejada del ideal de la Iglesia.

(4) Aunque en general toda posición equivocada lo es por lo que le falta y no en lo que afirma, esta angustiosa obsesión en esta paciente -o aparante- conniven-

cia con el mal, parece ser el problema de las llamadas "izquierdas". Y su posible equivocación puede venir fácilmente cuando, olvidados de su esencia escatológica, limitada su visión al hecho de la encarnación, ante el "escándalo", sueñan paradójicamente en una angélica Iglesia, libre de todo compromiso, puramente espiritual, desencarnada.

Así realizan su papel providencial, al convertirse en llamada permanente de purificación y recuerdo de la esencial misión de la Iglesia: proclamación del Evangelio, santificación de los hombres.

(5) Evidentemente no podrá informar culpables injusticias.

JUAN RAMON
IV Teología

L'ORACIO PER ALS POBRES

(Notes al llibre "Au Coeur des masses")

El llibre

Es tracta d'encarnar la vida de perfecció evangèlica en l'ambient del poble d'avui, de la majoria de gent convertida en proletariat. En el Cor de les Masses la vida cristiana. Aquest és el motiu de tot el llibre de P. Voillaume, superior dels Petits Frères.

Per això va a l'Evangeli; reflexiona sobre l'Evangeli per a retrobar-lo solució de vida a la fesomia col.lectiva del món actual. D'aquí ve que parli amb aquell optimisme modest i treballador de l'escriba del regne dels cels que treu del seu tresor coses noves i velles. Tanmateix la seva clarividència i confiança esdevé espontàniament comunicativa al llarg de tot el llibre.

El problema

Angoixós arriba el problema cristià del proletariat, dels Petits Frères i de tots els que viuen en aquest món: es posa una objecció principal a l'establiment d'una vida religiosa dins el proletariat: "Es diu que les condicions materials del treball industrial no permeten la realització d'una autèntica vida religiosa, d'una autèntica vida d'oració. S'endevina la gravetat del problema plantejat d'aquesta manera: admetre aquesta objecció equivaldria a dir que els pobres obligats al treball assalariat per a viure, estaran impossibilitats d'obtenir la perfecció de l'amor. Això, no treuria de cop tota l'esperança cristiana de l'ànima de l'obrer? Perquè si un religiós, empès per la crida de Jesús, sostingut per tot el pes de la seva formació i pel marc d'una vida religiosa, no pot trobar el mitjà de tendir a la perfecció de l'amor en el treball obrer, què passarà als altres treballadors?. I hi ha centenars de milions d'homes que es troben en aquest cas! (p.71) (1)

(1) Les cites estan traduïdes del text francès original: "Au Coeur des Masses" Però el número de plana correspon a la traducció castellana que tenim més a mà.

... i un programa

Animosos confrontem a això el programa de vida espiritual que el Petit Frère es proposa. El trobem formulat en unes frases del capítol "Permanents de l'oració". - (Un permanent és un home lliurat a un afer al qual consagra amb continuïtat el seu temps, delegat pels companys. El Petit Frère és el permanent de l'oració).

"Cal que tota la nostra vida sigui una oració. Per a preparar-nos a ella fa falta un triple esforç: Aclimatar la nostra oració a la vida concreta, treballar perquè sigui de veritat un acte viu d'amor i lliurament, esforçar-nos per fer de les nostres accions una autèntica - oració". (p.165)

Al glossar aquest programa i buscar la manera de realitzar-lo, anirem solucionant el problema plantejat.

- - - - - -

El que no és l'oració

El P. Voillaume té interès en desfer prejudicis sobre l'oració. Alguns d'aquests, dotats d'àmplia base naturalista, han tingut molta fortuna i són d'ús gairabé - universal, fins esdevenir "clàssics". Per això cal insistir. Es una tasca de purificació i aclariment de la realitat sobrenatural de l'oració que ve a deslliurar i orientar a molts.

Intel.lectualització de la vida espiritual.

L'oració no és una tasca intel.lectual. Ni requereix per tant les condicions d'una vida intel.lectual. Sovint ens podem quedar, creient que fem oració, en la - il.lusió d'una vida intel.lectual que l'experimentem pròpia, noble i satisfaent... "aquesta vida d'oració estarà - construïda amb consideracions rebuscades, alimentada amb - freqüents lectures, escalfada amb pietoses emocions, l'Evangeli semblarà pobre d'idees, s'estarà al dia de totes - les novetats en l'espiritualitat, a això s'anomenarà la vida interior, i l'exterior en serà sovint poc afectada. Una vida interior així es construeix ràpidament, en un ambient

favorable és qüestió d'algunes setmanes. (p. 257).

I si a aquesta tendència inicial -que tots portem a dintre- s'afageix "el pla d'una vida d'estudis ben reglamentada..., el perill és molt més greu. Hi ha el risc de tenir una vida interior nodrida d'idees i especulacions, més intel.lectual que real. Tant si es tracta d'una simple lectura espiritual o de l'estudi teològic pròpiament dit, cal sempre vetllar per a mantenir en nosaltres la unitat i com una certa proporció entre el coneixement i l'amor" (p. 257)

Les seves conseqüències

Una vida espiritual intel.lectualitzada dependrà tan fortament de les condicions -ordre, serenitat, repòs, pau...- de la vida intel.lectual que tot canvi portarà una crisi inevitable. "Molts s'han queixat de trobar-se desorientats en la vida real de treballadors, com a conseqüència d'una vida interior massa intel.lectualitzada" (p. 244). La intel.lectualització és la causa de la vida "dividida" -estèril- d'alguns cristians. Per una banda la vida normal: accions, ofici, relacions; per l'altra la "secció" religiosa: l'oració. I el sacerdot, pastor de les ànimes que pateix aquest mal viu en estat agònic, perquè la divisió crida la mort. Tard o d'hora l'ànima, -que hauria d'animar l'obra apostòlica perquè no deixi de ser, s'escapa del cos incapaç. L'home desconcertat es desfonda en una agitació inútil... s'ha arribat també així a l'heretgia de l'acció.

Però l'home ben proporcionat que es dirigeix per l'enteniment i actua per la voluntat -formant un tot harmònic- sota les lleis del món sobrenatural, no es realitzarà perfectament en aquest món. Després del pecat original enteniment i voluntat -representació i acció-(1) Es naturalista. Però, això sí, podem anar guanyant en equilibri entre enteniment i voluntat i en profunditat de projecció sobrenatural (p. 246-248). La intel.lectualització de la vida d'oració és un perill naturalista-intel.lectualista.

(1) tiren cap al seu cantó. I tot l'home tira vers ell mateix.

Mètodes. Exercicis.

L'ús excessiu i mal orientat dels mètodes d'oració i dels exercicis que aquests inclouen és un perill naturalista-voluntatista. El mètode és un mitjà no un fi. El seu valor resideix no en el que és sino en el que aguanta: l'oració. Heus aquí alguns principis que no s'han d'oblidar. "Mai no aprecieu el valor veritable d'una de les vostres jornades per la simple fidelitat material als exercicis. Mai no us permeteu jutjar als altres en aquesta matèria i no caigueu en la temptació de valorar la seva perfecció segons la dosi d'exercicis de què són capaços o que de fet practiquen. Quant més progressa una ànima en la vida espiritual, menys necessitat té d'exercicis de pietat" (p. 180-181).

Devegades la vida d'oració queda solidificada en uns exercicis. L'ànima s'aferra al seu compliment materialista, esdevenen la seva exclussiva i màxima fita espiritual. Tot progrés resta impossible perquè l'home es torna incapaç d'aspirar a les veritables altures de l'oració i al dinamisme constant de la vida que cada dia creix. Llavors caurà en un formulisme buit de tot. "Mai no es deu practicar passivament un exercici, ha de ser emprat activament per a produir en nosaltres una veritable oració, un augment d'amor" (p. 181). "Si la pregària està voltada d'observances, de mètodes i d'exercicis, pot arribar amb molta facilitat i d'una manera inconscient, a ser molt poc obra d'amor. I el que en nosaltres porta la unitat entre la pregària i l'acció és especialment l'amor" (p.163)

El sentimentalisme

També esmenta el P. Voillaume el perill sentimental en la vida d'oració. Confondre l'oració viva amb una exaltació del sentiment: per resar caldria situar-se en un estat agut de la nostra sensibilitat. "La millor part del nostre ser no és pas la que poguem sentir. Generalment ho oblidem. Podem, és clar, tenir consciència de nosaltres mateixos pels nostres pensaments, sentiments i actes de voluntat, però la nostra naturalesa de fills de Déu se'ns escapa. Quina facultat en nosal

tres serà capaç de percebre la realitat de la vida divina o el segell imprès en el nostre ser pel baptisme? Les emocions religioses són cosa més aviat de superfície. Tenen altres causes, diferents de la percepció del nostre ser de fills de Déu. "(p. 87)

"La meditació"

El P. Voillaume parlant de la meditació insisteix en precisar ben bé el seu sentit dins la vida d'oració, per la facilitat que hi veu de què hi cirstal.litzin tots el perills esmentats... La meditació- la reflexió- no és oració sinó preparació de l'oració, El seguit d'imatges, idees, sentiments que la meditació excita escorten a l'oració. No són pròpiament oració. (p. 88-89).

- - - - -

El que és l'oració.

Realitat sobrenatural de l'oració.

"Una oració és viva, és oració, quan és un acte vital del que constitueix la nostra vida: la fe i l'amor (p. 167) "Ens és precís creure això, estar segurs de què la veritat de l'oració i el camí de la unió amb Déu estan més enllà del sentiments, de les paraules i de les idees. L'oració no és fàcil ni espontània. Normalment és un exercici de fe. Un acte de fe vol dir un acte de voluntat que empeny a tot el nostre ser, i sovint malgrat la seva resistència i en l'obscuritat, a prendre una actitud que respongui a la realitat de les coses invisibles" (P. 164).

En l'exercici de les virtuts teologals de Fe, Esperança i Caritat es troba l'estat d'oració: "Devegades ens sembla que estem desemparats i ni tansols podem trobar un punt d'apoi..., llavors però és quan comencem a obrar sobra el pla pròpiament diví..., quan ens postrem davant del Santíssim Sagrament, sense saber gaire ni per què ni com; quan sense cap gust ni atractiu ens lliurem al servei dels altres, llavors és quan... es compleix en nosaltres el misteri de la fe i comencem a endinsar-nos en la zona de l'ànima d'on sorgeix la vida divina"(p.88)

L'oració es cosa difícil

Aquesta mateixa trascendència sobrenatural de l'oració ja ens la presenta com una cosa difícil. "Fins i tot les mateixes paraules sortides de llavis del Senyor no van ser suficients als Apòstols per aprendre a pregar... Després de dos anys de vida comú amb el Mestre els millors del Apòstols no van saber pas vetllar una hora amb Ell. Perquè l'esperit està prompte però la carn és flaca." (p.84)

La condició: perseverança

"Es remarcable que reunint tots els ensenyaments sobre l'oració no es troba sinó una sola recomanació: la perseverança" (p. 92) "Perseverança en l'esforç de fer oració i en l'esperança indefallent que el Senyor vindrà a ensenyar-nos a resar".(p.90)

Això ens portarà a posar-nos en oració: "La fe sola ens farà desitjar els moments d'oració... el millor mitjà de desitjar l'encontre amb Jesús en l'adoració és anar-hi efectivament. Ja sabeu, potser per la vostra pròpia experiència que no es desitgen les realitats divines sinó en la mida en què ja es posseeixen. Quan més pregarem més desitjarem pregar. Es un fet que una ànima d'oració troba sempre ocasions per resar. (p. 164-165)

L'oració és abnegació

"Es absolutament necessari convèncer-vos que no anem a l'oració per a rebre sinó per a donar; més encara per a donar sense tenir consciència molts cops de què donem, sense veure el que donem. En el moment de l'oració s'ha de realitzar de manera realment actual una espècie de mort a tot el que no és Déu. La nostra disponibilitat per a l'oració soposa no sols fe en l'importància de l'oració sinó també un veritable treball de despreniment interior" (p. 163)

L'oració és una activitat verídica

"Especialment en l'oració podem experimentar la veritat del nostre ser. La seva limitació, la seva -

misèria. En l'oració ens trobem tal com sóm, amb el nostre cansament, les nostres misèries, els nostres pecats, les nostres temptacions" (p. 167) "Aquesta experiència ens ha de portar a saber fer l'oració del publicà, humil i autèntica. La nostra radical incapacitat es deu transformar en un abandó d'infant, segurs de ser escoltats a força de pregar (p. 143).

L'oració és el vèrtex de la vida

En una fòrmula que resumeix el pensament del P. Voillaume, podem dir que l'oració és l'acte per excel.lència de lliurament amorós a Déu que es difon, unificant-la, per tota la vida. "L'esforç de la nostra fe es dirigirà abans de tot en el sentit d'un encontre personalíssim amb Crist... per això la nostra vida ha de tendir a simplificar-se en una unió amb Jesús vivent, trobat en la fe, l'Eucaristia, l'Evangeli i els nostres germans. (p. 141)".

Perquè l'oració respongui a aquesta concepció ampla i totalitària "cal aprendre a orar constantment, també fora dels moments d'oració pura... cal mantenir la presència de Déu i establir una oració difosa" (p. 168) "que consistirà en escalonar amb instants d'oració les nostres jornades" (p. 170).

- - - - -

Mètodes

"Si el germà Carles de Foucauld ens porta constantment al pur resplandor i a la vigorosa sobrietat dels imperatius evangèlics, tampoc no deixa d'utilitzar, per a realitzar concretament les seves exigències en la pròpia vida, tots els mitjans necessaris: mètode, exercici, ascètica" (p. 143).

El recés

Hem de retornar a moment periòdics de calma física, de descans i de silenci exterior. Es un ritme vital al mateix temps que profundament humà. -

(p.95) "L'alternança regular del repòs i l'activitat és una necessitat vital transformada per Déu en imperatiu d'ordre moral: el descans sagrat del setè dia" (p.96), Cal que penetrem, però, en el sentit profund d'aquesta alternança: el període de cansament no és un temps en - el que visquem de quelcom adquirit, gastant les ener - gies acumulades durant els nostres moments de recés, com un depòsit que s'omple i es torna a buidar en poc temps. Una concepció així de la vida espiritual és radicalment falsa... un cos viu es fortifica tant per l'exercici - com pel descans. Els dos elements són igualment necessa ris... el repòs constant afebleix el cos així com l'ex- cés d'exercici l'esgota" (p. 100)

La revisió de vida

"L'apoi que el monjo enclaustrat demana a - les observances del seu monestir nosaltres el trobem - en altres mitjans, la revisió de vida és un d'ells."(p. 198)"La revisió de vida serà una ajuda constant per a - conèixer-nos a nosaltres mateixos... per a mantenir-nos en estat de lluita activa contra el nostre defecte domi nant" (p. 199). "Es necessita però, haver acceptat amb franquesa, el fer-se ajudar pels nostres germans en - l'esforç interior de caritat... voler que els nostres - germans ens ajudin a fer-ho tot millor. Es una verita - ble responsabilitat mútua" (p.199).

El silenci

"Es un dels agents més importants de l'ascè tica de l'oració. Es l'ambient normal de l'unió de l'à- nima amb Déu. El silenci interior és indispensable i el silenci exterior en la mida que és necessari per esta - blir el silenci interior" (p. 203-204)

- - - - - -

LA LITURGIA

"Es el cor de la nostra vida, Ha de ser l' expresió de l'oració de la germandat. Ens fa entrar en l'oblació i en l'oració redemptora de Crist".(p. 186) -

"Ens guardarem prou de considerar l'ofici litúrgic com - un exercici. L'ofici és la lloança oficial del Cos Místic a Déu. No és per tant per a nosaltres personalment - és per a Déu sol. Aixemplem la nostra ànima. Sapiguem al menys algun cop no ser sempre interessats o anar buscant utilitat personal en el culte de Déu" (p. 188-187)

- - - - - -

Ara podem ja donar resposta a l'interrogant del principi. A través del nostre anàlisi hem arribat a veure com la misteriosa realitat sobrenatural de l'oració està a l'abast de tot cristià, El que a primera - vista se'ns presentava com a dificultat en la vida de - tanta gent d'avui, s'ha convertit evangèlicament en mitjà. També els pobres poden pregar és el crit de triomf del "Au coeur des masses"

"Sentia jo que aquesta objecció havia de tenir una resposta adequada... I després, al llegir l'Evangeli no em va semblar pas que Jesús hagués volgut - fer de l'oració una cosa rara, reservada a aquells homes que disfruten de la calma i esbargiments necessaris per una meditació profitosa: veniu a Mi tots els que esteu carregats i trobareu el repòs de les vostres ànimes"(p. 86) "Haurem d'abraçar aquesta vida de cansament i treball com un mitjà privilegiat de purificació, d'introducció, si aquesta és la voluntat de Déu, al do gratuït de la unió divina" (p.91)"Com podria ser que havent - pres sobre vosaltres l'angoixa i els sofriments dels - vostres germans... acceptant les dures incomoditats de la vida pobra... aquesta vida, si és la consequència - volguda i estimada del posar en pràctica els ensenyaments del mateix Jesús, sigui considerada com menys favorable per a unir-nos amb Ell, que una vida més còmoda?" (p. 260-261).

JOSEP HORTET
III Teología

LA FEDERACIO DE JOVES CRISTIANS

I.- Origen i primers passos.

Els anys de 1930 i 1931 era el temps en que a Catalunya anaven entrant i fermentaven tota mena d'idees lliures i gens cristianes. Era necessari de tot punt que els catòlics no restessin passius i s'aixequessin contra els abusos que feien perillar el pervindre religiós del nostre poble.

Fruit d'aquesta urgència fou el naixement de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (F.J.C. de C.) Apareix en aquests moments crítics de dubte i confusió d'idees, i sap proclamar l'ideal de germanor davant dels odis. Proclama la seva fe davant tota irreligiositat, perquè vol enfortir i fer més sincera la vida cristiana del nostre poble. Els joves de la Federació es sentien responsables del demà de Catalunya, i recordaven les paraules del Dr. Torres i Bages: Catalunya serà cristiana o no serà. Ells eren els encarregats de fer-la cristiana i per això confiaven en el seu esperit de fe i d'apostolat.

Per aconseguir tot això van planejar:

- l'organització de tots els joves que sentien els ideals cristians.
- la proclamació d'un setmanari que fos l'animador del moviment.
- la creació d'una federació gimnàstic-esportiva.
- la creació d'un gran moviment de cultura religiosa i social que es concretaria i es faria realitat en els cercles d'estudis i en l'editorial de la F.J.C.
- la creació d'una secció de propaganda.

La F.J.C. va inaugurar-se el dia 22 de Novembre de 1931, amb una Missa a la Cripta de Sta. Eulàlia, oficiada per Dr. Albert Bonet. El Canonge Llovera va fer la inauguració dels locals, essent el primer president el Sr. Millet. Fou beneït el moviment pel Bisbe de Barcelona Dr. Irurita i pel Cardenal de Tarragona Dr. Vidal i Barraquer.

Poc a poc la FJC. s'estén per tota Catalunya. Encara no feia un any, es celebra el primer Parlament fejocista i ja són 3.500. El segon any passen de 9.000 joves fejocistes dividits en nombrosos grups.

Fou a Montserrat, la primera setmana de setembre de 1930, quan per primera vegada plagué l'idea de l'organització general de la joventut catòlica de Catalunya Per això i, sobre tot, per l'atracció admirable que tot català sent per la Mare de Déu i la seva muntanya de Montserrat, varen posar-se sota la seva protecció, i a Ella fiaren la seva noble empresa. Es per això que cada any els fejocistes, la diada de Montserrat, celebraven senzillament i fervorosa la festa de la seva Mare.

II.-Organització de la Federació.

La màxima autoritat de la Federació partia del Consell Federal del qual formaven part elements elegits per votació i el president i consiliari de les Federacions diocesanes. Al Consell federal era a qui pertanyia definir la marxa de la Federació en els punts que podien afectar al seu ideari; tenir les iniciatives de caràcter general; preparar les organitzacions de les grans campanyes que havien d'acollir tots els fejocistes catalans...

Del Consell Federal depenia el Secretariat General. Era el braç executor i es cuidava de l'administració de la Federació en tots els seus aspectes. Havia de cuidar de la marxa del fitxer general, de les inscripcions dels grups, de contestar les consultes que es tenien, mitjançant personal competent; donar totes les ordres als grups. També portava aquest Secretariat el control dels grups per mitjà d'un cos d'inspectors que assistien a les reunions i eren els encarregats de mantenir viva la flama del entusiasme.

El Consell Federal establia contacte amb els grups per mitjà de les Federacions Diocesanes, a les quals passava les instruccions necessàries per acomplir els acords de caràcter ideològic, per adoptar determinades actituds davant els fets que poguessin succeir, etc.

Per altra part, les federacions diocesanes - eren el mitjà adequat per transmetre les iniciatives dels grups al Consell Federal. Es regien per un Consell Diocesà, elegit per votació del que formaven part el President i Consiliari de les subfederacions Comarcals.

Les Federacions Diocesanes actuaven directa - ment sobre els grups, portant el control d'actuació d'ells

El grup era l'ultima cèl-lula i la més important de la FJC. Els grups constituïts per entitats independents són els que formen les diferents federacions, i aquestes agrupades, la gran Federació amb el Consell Federal.

Com eren entitats independents amb vida pròpia, amb els seus propis estatuts, amb el seu llibre de socis... tenien la seva junta com tota entitat, però havien d'acceptar uns principis d'ideari i d'actuació, tal com preveien els estatuts. Havien d'enviar mensualment una comunicació detallada de la activitat del grup.

III.-Decàleg del fejociste.

La FJC. tenia uns principis que cada membre havia de procurar complir el millor possible. Eren la seva - llei. El seu ideal.

I. El fejocista esdevé cada dia més sa i més - fort, és amic de la higiene i practica la cultura física.

II. Es joiosament pur, proclama la concepció - cristiana de la família, la dignificació de l'amor, respecta l'honor de la noia i se'n declara defensor.

III. Estima la seva professió i el seu ofici en el qual es perfecciona constantment i aspira noblement als primers llocs.

IV. Estima la cultura, l'art i en general totes les nobles manifestacions de l'esperit, coneix la història del seu poble.

V. Es preocupa dels problemes socials i cerca la pau i el millorament social damunt la base de la germanor cristiana.

VI. Es un bon ciutadà, exerceix tots els drets, compleix tots els deures que comporta la seva vida ciutadana, no es desentén dels polítics.

VII. Es íntegrament catòlic en la seva vida privada i pública, té l'esperit litúrgic i parroquial, col·labora en les obres catequístiques i missioneres, saluda a Déu al passar davant l'església i al trobar-lo en el seu representant el sacerdot.

VIII. Es disciplinat, assisteix a totes les reunions i exerceix amb tota fidelitat els càrrecs o tasques que se li confien, sap sacrificar-se pel seu grup.

IX. Es un conquistador amb el seu exemple i la seva paraula, guanya cada dia nous joves per a la FJC. i els seus ideals, aspira a conquistar la pàtria i tot el món per a Crist.

X. Es generós i servicial amb tothom, però ho és especialment pels fejocistes - hi ha una germanor fejocista.

Ells havien d'ésser els perfectes cristians, els que Crist predicà a l'Evangeli, homes entregats a Ell i despullats de tot, sense interessos personals. I tot això acompanyat de la predicació de l'EXEMPLE; tenint per base una ferma formació espiritual per mitjà de la Direcció espiritual, els Exercicis Espirituals, els recessos... Tot això era indispensable que anés acompanyat d'una constant oració.

IV. FLAMA i altres publicacions

FLAMA.- Es el portantveu d'una federació que aplega en els seus rengles una joventut nombrosa i variadíssima en formació ideològica, religiosa, cultural i social; Ha d'influir i actuar, amb procediments al dia, com un element d'atracció, en zones espiritualment enfredorides.

Es el butlletí general de Federació i sortia setmanal. El tiratge va anar aumentant i arribà a principis d'any del 1936 a 12.000 exemplars setmanals.

Cada FLAMA tenia la seva secció cultural, social, esportiva; una biografia d'algun home il-lustre(Gaudí, Pasteur, Torres i Bages, Chesterton...); A més, l'orientador fejocista (activitats fetes i a fer); una part d'orientació litúrgica; comentaris a vàries pastorals del Dr. Torres i Bages; crítiques de l'actualitat cinematogràfica, teatral i musical...

BUTLLETI DE DIRIGENTS.- Era una exigència de la tècnica d'organització de la Federació. Flama és l'òrgan de la massa. El Butlletí de Dirigents és l'instrument educatiu de la selecció. Conserva el llevat que farà fermentar la pasta.

Cada butlletí està dividit en tres seccions:

-mots d'ordre del consell federal obligatoris per els dirigents locals, comarcals i diocesans.

-planes de formació, amb estudis sobre Acció Catòlica, meditacions, mètodes per organitzar els cercles d'estudis.

-materials per els cercles d'estudis per militants.

"L'AVANT..." és una revista feta de cara als futurs fejocistes, que són aquells minyons, que, passada l'època catequística, han de trobar en els rengles avantguardistes, aquelles coses necessàries per a preparar-se quan tinguin l'edat a ésser de la Federació.

L'Avant... té totes les seccions orientades a la doble finalitat de preparar-los i de delectar-los. Els primers mesos era quinzenal amb una tirada de 3.000 exemplars; més endavant va ésser setmanal amb 4.500.

AULES.- Es l'òrgan de la subfederació universitària de la FJC. Començà a sortir el febrer de 1935. Fou setmanal durant els mesos de curs, i continuà tot el curs 1936.

Com orientada a un ambient de selecció: L'universitari, té la serietat i profunditat necessària. Es combina el vers i la prosa, majoria d'aquesta. No falta, però,

la secció esportiva donant a conèixer les activitats dels universitaris en aquest aspecte.

ESCLAT.- Es el suplement escolar de Flama. - Apareix per primera vegada el gener de 1935. Està destinat als fejocistes escolars i aspira a que els estudiants no - solament adquireixin un esperit religiós profund, sinó també una completa formació profesional que faci que el dia - de demà sigui el fejocista escolar el qui sobressurti en - la seva carrera o professió.

V. F.J.C. i Política.

Reiteradament protesten no fer política, per - què no ho volen ni ho deuen ésser. "Nosaltres, diuen, no - som polítics, perquè l'acció catòlica estricta no n'és ni en pot ésser per expressa declaració papal repetidament renovada".

El seu proposit és, això sí, refer una pàtria nova, ben sincerament i profunda cristiana, i és, demés, - l'acostament de la juventut a Crist i a la seva Església.

La FJC. perquè no fa política, i justament per això, respecta la ideologia política dels seus membres. Respecta els molts matisos en la vida política compatibles - amb l'ortodòxia catòlica.

Els membres poden ésser individualment polí - tics, però la política queda a les portes de la FJC. sense entrar al seu casal.

L'única prohibició que imposen és que cap dels dirigents sigui membre destacat en cap partit polític, i - això per a fidelitat a les superiors ordenacions de l'autoritat eclesiàstica.

Freqüentment s'aixequen, protestant, en el seu setmanari Flama, dels abusos del govern: els sacerdots - agredits, les esglésies incendiades, la dissolució de la Companyia de Jesús, el laïcisme a les escoles.

VI.- Cultura i la FJC.

Té un lloc preeminent tot allò que afecti a proporcionar als fejocistes la Major difusió de coneixements dins l'ordre de cultura general; altrament la formació integral a que ha d'aspirar el fejocista, estaria mancada d'aquell alt sentit totalitari que ha de fer eficacíssima la seva actuació.

Són molt freqüents les manifestacions d'art que es veuen en el seu Flama. Recullen totes les activitats i inquietuds mes avançades del moment d'Espanya i l'estranger. Nous tipus arquitectònics d'esglésies, artistes eminents de Catalunya, sobretot. Parlen de l'eminent Cercle artístic de S. Lluc, de la inauguració com a Museu d'Art de Catalunya del Palau Nacional.

Les activitats literàries també estan recollides en el setmanari (llibres, autors il-lustres...) Ressenya de llibres d'actualitat.

A l'abril del 1935 s'inaugura l'Escola Coral de la FJC. dirigida pel Mestre Josep Longueres. Ja des d'un començament consegueix triomfs que continuen multiplicant-se en el seu breu període d'existència.

Dintre la Federació hi ha una comissió de cultura que organitza cursets culturals (religió, formació professional, història...)

Organitzen els Jocs Florals Escolars d'indubtable profit cultural a les escoles.

Una importància singular té la tasca que va fer a la Universitat. Influí força en l'ambient universitari. Els fejocistes universitaris, es deixaren sentir des d'un començament, però la seva influència es va fer més forta al publicar-se el seu butlletí AULES.

VII.-El treball i la F.J.C.

La missió social de la F.J.C. estava definida en unes orientacions concretes, sense cap divagació;copiem

textualment."... Per això els que formem part de la FEJOC hem de saber adoptar enfront de la questiò social el punt de mira Cristià que tant clarament tenim exposat en las - Encícliques "Rerum Novarum" i "Quadragessimo Anno". "Hem de procurar conèixer-les i estudiar-les convertint-nos en els propagandistes d'aquestes doctrines no perdent mai l' ocasió d'explicar-les i glossar-les als obrers".

Es queixa molt durament contra del govern, de l'abandonament en què ha tingut aquest problema, deixant als obrers en la misèria i no obligant als patrons a do - nar als seus treballadors unes condicions aptes de vida. Acusa la falta d'organitzacions principalíssimes com són: Subsidis, malalties, invalidesa, etc. de la falta d'orga- nització professional, i de la corresponent selecció. Pro testa, també, de l'abandonament cultural de l'obrer, la - falta d'escoles a on es pogués formar en tots els aspec - tes.

La seva preocupació no tan sols era cuidar-se dels obrers, sinó també es van cuidar del pagesos.

Predica a tots que tant sols trobaran las so- lucions als seus problemes si altre cop tornen les seves mirades cap a Déu.

VIII.- L'Esport

La finalitat de la FEJOC en matèria d'esport, no va ésser el formar equips de Futbol, Basquet, etc. per anar a competir contra altres equips, això hagues pogut - ocasionar el desmembrament d'entitats ja existents; sinó que va ésser el formar una sèrie de grups, quants més mi- llor, que repartits per tota Catalunya fessin cadescú a - casa seva l'obra de la cultura esportiva buscant d'aques- ta manera fer homes forts, valents i patriotes, i unint a tots els Joves Cristians de Catalunya en un mateix Ideal.

Es va donar més importància a la Gimnàsia per considerarla com l'esport més viril i més noble, però no es van contentar amb un coneixement tan sols Físic, sinó que en la Revista FLAMA, durant molt temps es va donar a conèixer la Història de l'Esport.

Es van organitzar campionats cada any, insistint molt als participants que s'havien de deixar conduir per la disciplina, remarcant la virilitat d'aquesta virtut.

Aquesta mateixa secció d'esports, va crear campaments d'estiu, no volia deixar als joves abandonats durant les vacances. La FEJOC tenia que omplir tots i cada un dels moments de la vida del Fejocista, en tots els seus aspectes.

IX.-Anys de guerra i fi de la FEJOC

FLAMA sortí fins a principis de Juliol de 1.936, dies abans de començar la guerra civil espanyola. Començada aquesta es deixà córrer la FEJOC com a moviment organitzat, i restà tan sols el seu esperit, portat arreu per cada un del Fejocistes, que posaven ara en pràctica el que havien aprés en la Federacio. Una gran majoria anaren a la guerra a lluitar valerosament i decidida pels seus ideals. No era una teoria morta,sinó la seva mateixa vida.

Acabada la Guerra, amb nombroses baixes,començaren els intents de revifar la Federació. Tornaren a formar-se alguns dels antics grups, però no tingueren prou força. I l'any 1.939 la FEJOC es fusionà oficialment amb la A.C. unint d'aquesta manera llurs ideals comuns...

De La Hoz. - Claret.

I Teología

LITURGIA I ESPIRITUALITAT SACERDOTAL

Crònica d'un curset

Pla general del treball

El fi dels nostres esforços -esforços dels - que vam acabar 2on de Teologia congregats en el Curset a La Conreria, amb Mn. Tena - era el d'arribar a donar una resposta completa a aquestes preguntes: Com es relaciona la Litúrgia amb l'espiritualitat? Hi ha una espiritualitat sacerdotal?

Per arribar amb plena seguretat a aquest fi ens senyalàrem - gràcies a una orientació realment llumi nosa - una sèrie de graons necessaris, sense descuidarnos d'uns bons fonaments. Calia perfilar les nocions de vida espiritual i espiritualitat, pietat i Religió, veure bé la dinàmica històrica de l'oració fins a les seves manifestacions més recents. Després s'havia d'entrar en el terreny costerut de les relacions entre la Litúrgia i la vida cristiana total:

1) a la llum de la doctrina de Pius XII so - bre pietat objectiva i subjectiva, exercicis de pietat i Litúrgia:

2) acudint a la kerigmàtica dels Pares en - aquest punt: vida espiritual i celebració litúrgica;

3) aprofondint en la naturalesa de la vida - cultural i la moral;

4) concretant l'ajuda que l'esperit litúrgic i, en general, la Bíblia i la litúrgia ofereixen a - la vida espiritual.

I finalment calia analitzar els estudis sistemàtics més representatius d'entre els publicats fins - ara sobre el tema general:

- BEAUDUIN : La pieté de l'Eglise.
- BARSOTTI : Vie mystique et mystère liturgique.

-GUARDINI : El espíritu de la Liturgia.
-BRASO : Litúrgia i espiritualitat.

Una ascensió gradual per tots aquests camins ens portava a un panorama sintètic que en si mateix ja - seria resposta adequada als interrogants que ens havíem proposat.

Mètode de treball

Va ésser un treball comunitari i, fins a cert punt, científic. Ens repartírem els temes. La majoria d' ells foren preparats per més d'un individuu.

Cada sessió de treball tenia tres parts:

1) exposició de la ponència davant tota l'assemblea, de 15 minuts de durada com a màxim. El ponent - concreta el seu treball en unes breus conclussions, una espècie d'enunciats de tesis.

2) discussió de la ponència per grups espontanis de 5 o 6 individuus. La discussió també es centrava en les conclussions.

3) discussió general, altra volta tots reunits. Cada grup aportava les seves esmenes i així s'arribava a la formulació definitiva de les conclussions.

No sense una certa alegria poguérem experimentar que amb aquest mètode comunitari s'avençava, poc a poc però sense parar-nos, en la feina a fer. I amb l' alegria immensa, motivada sobre tot per la falta de costum, de veure l'empremta de tots en una mateixa obra, i obra sèria.

Resultats

Tot el que precedeix feia esperar uns òptims resultats. Però una nota circumstancial i definitiva va frenar la nostra ascensió: el temps. No poguérem arribar ni a mig camí del que havíem planejat.

No obstant, els resultats no són gens de despreciar. Hi ha la feina feta, bastant definitiva, en la

part de les nocions fonamentals. Va ésser el que vàrem - elaborar al Curset juntament amb les ponències sobre relacions entre pietat objectiva i subjectiva, exercicis - de pietat i Litúrgia, moral i vida cultual. També està feta la recensió del llibre d'en Guardini. Del restant - hi ha una compilació de material esperant un treball de síntesi i algun punt per completar.

En l'última sessió volguérem envestir la qüestió final - hi ha una espiritualitat sacerdotal?- i, tot i no arribar a la resposta definitiva per falta de dades, en va sortir una col-laboració no despreciable a la reflexió sobre aquest tema, avui en dia tan escampada.

Algunes mostres

Ara seria bo d'anar resseguint l'itinerari recorregut. Però ni ho permet l'espai, ni seria prudent entrar en una sèrie de qüestions tècniques i que a la seva hora ha de tenir en compte una Teologia al ritme de la - realitat cristiana. Ens limitarem, doncs, a transcriure - algunes reflexions que semblen més útils per la "praxis"- de la nostra vida espiritual.

1) Enllaç entre la pietat "objectiva" i la "subjectiva".

"No hi ha igualtat ni oposició entre la pietat de l'Església o objectiva i la pietat dels cristians o subjectiva, sinó que es complementen i s'harmonitzen". - Així parla una conclussió. Es la doctrina de la Mediator Dei. Només s'hi han afegit dos apel.latius: pietat de l'Església, pietat dels cristians. Amb aquest afegit intentàvem, sense reeixir-ne del tot, esbandir ja des del nom el punt de partida descol.locat que porta al mal entès. La pietat de l'Església - la Litúrgia,- és "objectiva" en - quant Crist hi actua directament, fent-hi present la seva acció redemptora-religiosa, però no és "objectiva" en el sentit de que no hi comptin per a res els subjectes que hi intervenen. Es tota l'Església -Cap i membres- la que realitza la Litúrgia i els membres hi han de col.laborar aportant-hi tot el seu dinamisme humà-cristià-religiós.

Per això continua la conclussió: "la Litúrgia exigeix una preparació per participar-hi millor". Preparació que no es refereix necessàriament a la pietat subjectiva sinó que molt sovint s'adquirirà fora del camp de la pietat. Preparació tant més necessària i que tant més ha d'ocupar tot l'home quant més central i important sigui l'element de la celebració litúrgica a que es refereixi. Exemple (i posem aquest perquè és el que més espontàniament se'ns acudeix en la nostra casuística espiritual): Es bastant secundari que es mediti l'Epístola i l'Evangeli del dia, i és molt important que estigui sempre present en la nostra oració el Misteri de l'Església.

L'enllaç, doncs, més directe entre les dues pietats és aquest, segons la conclussió: "(La pietat dels individuus és legítima en si mateixa). La pietat del cristià ha d'estar orientada i il.luminada per la doctrina teològica: principalmente pel Misteri de Crist i el Misteri de l'Església. Per tant el tema preferent de la pietat personal seran els misteris objectius que es troben en la Litúrgia i en la Bíblia". Tota pietat cristiana es centra en Jesucrist i Jesucrist ens ofereix la seva acció santificadora (font de tota activitat cristiana) i la seva lloança perfecta del Pare (font de tota oració cristiana) en la Litúrgia.

I com a resum: "L'oració de l'Església també és oració".

2) Espiritualitat i pietat sagramental.

Aquest treball consistia en copsar i expressar el pensament que Bernard Häring manifesta en el capítol "L'home i el culte" de la seva magnífica obra "La loi du Christ".

Es varen ressaltar quatre idees principals: 1) Que la vocació cultual, sacerdotal, és un tret essencial en tot home. 2) Que actualment l'home realitza aquesta vocació sacerdotal unint-se al gran Sagrament Jesucrist per mitjà dels Sagraments del Cos Místic. 3) Que si bé hi ha una santedat sacral, levítica, pels Sa-

graments (que fan "sacer" al qui la rep però no "sanctus") aquesta santedat és altra que la moral, tot i que l'exi - geix. 4) Que tota la vida de tots els cristians s'ha de fo namentar sobre la pietat o santedat sagramental que serà - el seu ferment. Així tota la seva vida esdevé cultual.

Ja teníem matèria per la nostra reflexió: Què en deduíem de la seva confrontació amb el fi general? Una conclussió modesta però molt important perquè senyalava el punt exacte de la cruïlla de camins: "L'espiritualitat - dels cristians no es diversifica entre ells per la voca - ció cultual, ni per la pietat o santedat sagramental si- nó per la seva vocació o missió individual-temporal."

Expliquem breument aquesta conclussió. Imagi- nem la santedat sagramental com un ferment o, seguint una altra imatge, com una plaça. El ferment no és la massa i si bé de la plaça en surten els diferents carrers no són la mateixa cosa la plaça i els carrers. La plaça és una - per tots. Els carrers són diversos. Per missió individual- temporal entenem la massa - l'individuu concret- que es de dica a unes activitats en la terra segons una missió sotme sa a l'espai i al temps i que per tant només es refereix a aquest món. En les activitats temporals o missions limita- des a aquest món hi incloïm totes les formes de vida.

3) La funció apostòlica i l'espiritualitat sacerdotal

Ens va semblar indiscutible, després de pensar- hi bastant, que en la nostra espiritualitat hi té un paper principal la missió apostòlica. Perquè la missió apostòli- ca, la col-laboració amb el Bisbe com Apòstol, Pastor d'u- nes ovelles i que està amb elles, és la nostra forma con - creta de vida sacerdotal. En el religiós allò que determi- na concretament la seva vida és l'estil especial de la se- va família religiosa, que inclou un sistema d'espiritualitat. En el sacerdot diocesà no hi ha altra determinació - que la seva missió apostòlica i aquesta omple tota la seva vida, influint en la seva espiritualitat i exigint d'ella al menys que no destorbi la missió. Ens referim, doncs, a la missió apostòlica de cadascú, concreta, que es diferen- cia segons les diverses circumstàncies i, per tant al menys

en principi, creiem inexacte parlar d'"una" espiritualitat sacerdotal-diocesana com a escola, paral.lela a altres escoles d'espiritualitat. Hi han solament uns principis generals, abstractes.

La reflexió sobre aquest punt, com podeu veure, la vàrem deixar només encetada. Hi ha un bon tros per endavant.

REUNION DE GRUPOS EN MADRID

Es buena la soledad, gracias a ella el hombre llega a estar interiormente consigo mismo. Y también gracias a ella, el hombre es capaz de ir hacia los otros, de darse, enriqueciéndose a la vez y captando todo lo que resuena en los demás, porqué el está en silencio.

La comunidad, -no la masa, ni la simple agrupación de gente, - es algo que está intimamente unido a la soledad. Y es que la comunidad significa poder darse y recibir de los demás. Y no un darse de cualquier manera, sino con alegría, con amor: un darse humildemente - que nos despoja, para saber recibir, para captar todo lo bueno que está en los demás y agradecerlo.

Por esto, quizás, la comunidad es algo totalmente opuesto a la cerrazón: en ella tienen cabida todos. Es algo absurdo creer que la comunidad son unos pocos, - únicamente aquellos con los que vivo constantemente, o - aquellos que son iguales a mi temperamentalmente... Todo hombre tiene algo que darme y algo que recibir de mi; quizás sea poco, quizás algo que a primera vista parezca negativo, pero algo al fin. Gracias a ello con todo hombre podemos formar comunidad.

A lo mejor esto, -el que llegáramos a formar todos una comunidad por unos días,- es lo que nos hizo tan agradable y provechoso el V Cursillo Nacional de Grupos de Apostolado. Era una comunidad de casi doscientos seminaristas, - seculares y religiosos-, de todas las regiones de España, con sus peculiaridades y diferencias, con sus virtudes y defectos.

Cada seminario, cada casa de formación, tiene sus problemas y sus soluciones; su manera particular de ver las cosas; sus necesidades concretas y siempre en circunstancias propias. Y todos aportaban sus datos, su manera de resolver, su actuación..., su vida; y se daban: con alegría, con ganas de servir a los demás, quizás con ganas de imponerse alguna vez. Peró siempre con el sincero esfuerzo del que busca la verdad, y que está, por tanto, dispuestó también a recibir, aunque sea renunciando a lo propio, porqué las diferentes maneras de ser enriquecen, abren horizontes, nos hacen sentir más de cerca la universalidad.

Durante el cursillo, nos dimos cuenta de cuantas cosas hay que nos separan a unas regiones de otras, - mentalidad, espiritualidad, sentido del humor...- pero, todas éstas quedaban en la superficie. Al penetrar en el interior, uno se daba cuenta que eran muchas más las que nos unían: por ellas nos habíamos encontrado todos allí en Madrid, y gracias a ellas no era en vano aquél trabajo de conjunto buscando una solución a unos mismos problemas, aunque después hubiera que adaptarla a las necesidades y posibilidades concretas de cada lugar.

Y se trabajó de firme: conferencias, comisiones de trabajo, revisión de vida... No vamos ahora a explicar lo que se hizo, en aquel viejo edificio que es el Seminario de Madrid,- en el nº 63 de Yunque, hay una reseña completa,- pero si que podemos decir que fueron unos días en que se oró y trabajó con la vista fija en un futuro sacerdocio fecundo. Y cuando se trabaja con la vista fija en lo mismo, se ama, porque amar, -dice Saint-Exupéry-, no consiste en estarse mirando, sino en mirar juntos hacia una misma dirección.

Grau-Serrano
III Filosofía.-

QUINZE DIES A LA PARROQUIA DE SANT JAUME DE BADALONA

Les vacances són temps de formació. Tant com el ple curs. I la colla d'activitats i ocupacions a què en elles ens és donat poder-nos dedicar tenen un paper importantíssim en el desenrotllament de la nostra personalitat sacerdotal.

De l'afany d'aprofitar com cal aquest temps preciós va sortir, fa un parell d'anys,-almenys com a - cosa col.lectiva- la bonica iniciativa d'anar a viure - uns dies en alguna d'aquestes zones extraurbanes tan - abandonades socialment, i en les que es fa urgentíssim un treball apostòlic a fons.

Aquí van quatre idees, mal llescades, que - posen al descobert un de tants casos possibles, fet ja realitat, d'aquest treball estiuenc.

L'OBSERVACIO.-

Què és un suburbi i la manera com en ell - viu la gent, es pot dir que ja tots ho sabem més o - menys. Sobretot la part externa i anecdòtica, que a vegades hem desfigurat a força de fer-la "truculenta", és fàcil de conèixer en les moltes ocasions que ens presenta la vida normal. Es clar que sempre hi ha nous aspectes i casos concrets que completen el coneixement general. Però això serà sempre; inesgotable. No hi ha ni - dues persones iguals.

La demarcació parroquial de St. Jaume de Badalona, externament té ben poc de suburbi. Sols en un parell de sectors de barraques, relativament petits, - s'endevina la pobra condició material en què viuen -voluntàriament alguns- un bon nombre dels feligresos. En tot el demés li queda força adequat el nom de "barriada obrera". Però la definició que els sociòlegs actuals donen de suburbi va més endins d'unos parets emblanquinades i d'uns llums del carrer major posats últimament. Es "una zona de població que geogràficament està situada - en la perifèria d'una gran ciutat, i que per les defi - cientíssimes condicions de vivendes, per la falta de - serveis assistencials i carència de vida social, es troba en situació greument deficitària." Aquí sí que hi - cau plenament el sector de Badalona on està situada la parròquia de Sant Jaume. Els serveis més primaris: dispensari, escoles suficients, assistència mèdica, etc. hi manquen quasi totalment. Les vivendes, replenes; i la - majoria sense aigua corrent ni clavegueres. Res organitzat.

La majoria dels habitants són vinguts d'altres regions, sobretot de Múrcia i Andalusia, però de fa ja bastant temps; alguns més de trenta anys. Es natural, per tant, que estiguin ja força arrelats i que comencin a agafar costum i gustos del país; que es sentin en lloc propi i estimat, i que tinguin certa seguretat i autosuficiència, totalmente aparents, a l'hora de representar un paper social o d'exposar unes idees i opinions en la matèria que sigui. D'aquí que el penentrar-hi per implantar noves conviccions i, sobretot, per fer que sigui comprès i acceptat l'exigent missatge cristià sigui difícil i lent. Molt més que en altres suburbis on molts dels habitants són immigrats de fa poc i porten, encara, una tradició religiosa, i tenen la"flexibilitat" del que és, diguem-ho així, més menor d'edat. Aquí hi ha posicions massa preses. Massa sensació de seguretat.

No hi ha fundada cap associació popular, mutual, recreativa o cultural, que uneixi als homes o al jovent per algun fi determinat; fora d'alguna comissió de festetes de carrer, que actua una vegada a l'any, i d'un parell d'equips de futbol de les fàbriques més importants. O sia, que la Parròquia, que compta sols tres anys d'existència, va tenir de començar amb un zero quasi total en tots sentits. Exceptuem una petita escola per nenes i una mica de catecisme dominical, que hi eren de temps. La iniciativa estava totalment en mans del Rector. Millor en casos així, més que en cap altre, és quan es pot dir que la Parròquia s'identifica amb la persona del Sr. Rector. Tot depèn immediatament o quasi immediatament d'ell; i si ell faltés per un nombre considerable de dies, poca cosa de les que ni ha començades,es mantindria per si sola.

Apareix aquí la gran conveniència, per part del Rector de saber-se buscar col.laboradors aptes i formals, feligresos en quant sia possible,hauran de ser de fora de la parròquia- capaços de portar amb responsabilitat les activitats i organitzacions que tot just comencen a prendre el vol. En el nostre cas, el Catecisme i les Colònies d'estiu, entre altres coses, són un bon exemple de

sàvia col.laboració entre la Parròquia i un nombrós grup de joves i noies barcelonins que no regategen sacrifici i que es posen totalment a disposició del Mossèn.

L'enfoc de l'actuació parroquial correspon - bé al concepte que tenim de parròquia missionera. Anar - més a l'individu que a la massa, però sense abandonar - aquesta. Treball lent però profund. Fonamentat en els - elements essencials, imprescindibles, i tan fecunds, del cristianisme: litúrgia, caritat ben organitzada i simpàtica, asistència social efectiva, catecisme, escola parroquial. Després les altres organitzacions, que van apareixen: O.E.P., J.O.C., etc. Cal destacar la influència que dintre de la barriada ha arribat a tenir, en alguns moments, aquest grup JOC. Hi ha molt per fer; però es - pot posar per exemple a bastants d'altres.

La Santa Missa és en veritat el centre i motor de la vida parroquial. Si de sempre ho ha estat, per definició, aquí ho és, també, per convicció. No s'estalvia cap recurs per fer-la viure i estimar. Es, sens dubte, la primera font de pastoral.

No cal dir que amb sols tres anys d'existència no es pot parlar encara de l'èxit o fracàs de cap de les orientacions preses ni de les activitats començades a llarg plaç.

Altra observació interessant, -que escric amb por de desfigurar- és la que prové de comparar la vida i enfoc d'aquesta parròquia, amb la seva immediata de l'altra banda de carretera: la de Ntra. Sra. de la Salut. A pocs metres de distància, però configuració material i - humana ben diferents, que imposen mètodes d'actuació també molt diversos. Dos rectors totalmente entregats a la seva obra, lluitadors infatigables, de vida plenament sacerdotal, però amb opinions i punts de vista, en moltes coses disparíssims. Dues obres nascudes al mateix temps i de costat, una i altra amb vida floreixent, però de fesomia no pas germana. Es el Misteri de l'Església, societat humana d'origen diví, que es fa patent en un sens - nombre de detalls.

L'EXPERIENCIA.-

Fins aquí l'observació. -almenys les pinzellades que em semblen principals- Però no l'experiència. Totes aquestes realitats, els que les viuen són ells:el Mossèn, els nou mil feligresos, els catequistes... cadascú en la seva part. L'experiència, propiament dita, són quinze dies vivint a casa el Sr. Rector, en pla de deixeble, procurant veure clar, i aprendre bé, què ha de ser una vida sacerdotal al front d'una parròquia de suburbis. Per això, seguir-lo del més aprop possible en la seva actuació; observar quines visites li vénen, i quins casos li plantegen; Passejar pels carrers amb el sol fi d'observar com viu la gent, i, sobretot, per què viu, què pensa, què estima. Veure els seus problemes i com els pot ajudar el sacerdot a solucionar-los. Reflexionant sobre el conjunt,i meditant-ho després, llargament, davant de Nostre Senyor.

La primera impressió, que ja era d'esperar, és d'una alarmant incapacitat de viure massa estona en un ambient així; pesat, sorollós, no gaire net, de sol o fang, en l'exterior, i internament fred, complicat,indiferent, oportunista. A tot això no hi estem pas molt acostumats. Fins ara, la decisió espontània entre tramvia o autobús, per anar a Badalona, ha estat sempre, autobús: més de pressa, no tant soroll, una altra gent...

Aquesta dificultat, pel mateix fet de ser tan externa està aviat superada. L'home és animal de costums. I una vida així, agafada en pla una mica quixotesc, amb una certesa de seguritat i de mestratge social sobre els que et volten, s'aguanta bé i inclús s'hi arriba a disfrutar.A més,mai no es perd el contacte amb l'ambient propi; sempre hi ha llocs i estones en els que un es torna a trobar amb el que és realment seu. Hom es veu de seguida capaç de fer, d'atendre, d'organitzar, de xiular i cantar. Per altra part, mal va quan ens acostumem a veure com a cosa normal aquesta condició de vida tan poc humana, i comencem a trobar-nos-hi naturalment bé al mig.

Mes això, no és encara fer de sacerdot. El sacerdoci, a tot arreu, però sobretot en una parròquia -

d'aquestes, inclou bastant més. Es veure en cada un d'aquells nou o deu mil feligresos un Misteri diví i un problema de salvació en Crist, en la manifestació i solució dels quals, la nostra presència i activitat hi poden tenir un paper decisiu. Es, sentir-se responsable davant Déu de la vida ben o mal encaminada de tots i cada un d'ells. I per això, resar, sacrificar-se, lluitar amb totes les armes possibles, amb constància i santa gosadia. Anar a ells, no ja amb aquell pla de condescendència que deiem abans, sinó amb amor, amb Amor cristià. Clavar-se allí, física i moralment, per tota una vida, per donar-hi un testimoni perfet de fe gran, d'amor a Déu i en Ell als homes, de virginitat, de pobresa, de desprenniment. Buscar els seus problemes, fer-los propis, i il.luminar amb llum divina el camí de solució humana. Estar disposat a la calúmnia i al fracàs extern com a coses normalíssimes.

I tot això sí que m'ha aparegut difícil. Aclaparador. Humanament impossible. Res hi convida. Però, a la vegada, sublim. Gloriós. Totalment possible al voler de Déu. Heroic. El sacerdoci diocesà, des de fa dos mil anys que és així. No té altre problema gran que el de la santedat. -no desconeixem els altres que realment es donen, particulars o col.lectius-. Negarse i morir a un mateix, per a ser instrument del Senyor i de l'Església. Sols la Missa i l'Oració de cada matí ens fan capaços de tot.

Es tracta, en definitiva, de fer bé de sacerdot. I fer bé de sacerdot, és tan difícil en un suburbi, com a la millor parròquia de ciutat; entre muntanyes o en un càrrec d'estudi o d'oficina. El que passa és que en altres llocs les fallades o refredaments queden més dissimulats. Al suburbi, la condició externa reclama tan descaradament l'actuació del rector, que sembla imposar-li una nova obligació. I, certament, la imposa, però és accidental.

Succeeix, també, en alguns moments, que hom es veu totalment incapaç de seguir un ritme de vida igual al del Sr. Rector de la Parròquia, o de fer algunes de les coses que ell emprèn amb tota naturalitat.

La solució està en saber veure que cada cosa, per cada persona, té el seu temps, el seu moment i la seva Gràcia especial del Senyor. El què cal és entregar-se ara de ple a la Vocació i formar-se per tots els mitjans possibles, pensant que el demà tindrà la seva angúnia com l'avui té la seva, i que si nosaltres hi posem tota la nostra part, el Senyor proveïrà en abundància. Qui sap el que ens tocarà fer.

A DOS MESOS VISTA.-

Ara que l'Agost ja queda enllà i tornem a ser al lloc del desaparèixer fecund, és hora de fer, encara, algunes reflexions.

Primera, la de l'estudi. No discutim ja la necessitat o conveniència d'estudiar fort ara i de continuar aquest estudi el dia de demà. L'afirmació és més empírica: el sacerdot, inclús a suburbis, si vol, té temps per estudiar, -s'entén; no cal que sigui amb el mètode d'ara- I no hi ha cap assignatura de les que estudiem aquí al Seminari, que es pugui considerar inútil o inservible per la futura actuació sacerdotal. Es alguna cosa més que bonica l'estampa d'un sacerdot a una parròquia pobra i obrera, carregat de feina, voltat de canalla, assitint a tothom, que tingui, a la vegada, ben vives les tesis del De Ecclesia o De Gratia, que sàpiga Anglès i Grec bíblic, i que domini la geografia de Palestina en temps de Jesucrist.

La conveniència d'aprofitar l'estiu per activitats formatives d'aquest tipus, queda ben fora de dubte. Afegim-hi que cal preparar-les, pensant què s'hi va a buscar; Triar bé la Parròquia segons l'aspecte que a cadascú li convingui més. També orientar-les una mica en conjunt; Vull dir que n'hi ha de nosaltres que sí ningú no els força una mica no hi aniran mai. I és útil de debó. Es deixa conegut i assegurat tot un sector de problemes i dificultats, que tard o d'hora es presentaran, i que poden sobtar al més pintat.

No cal dir que hi té paper importantíssim el Sr. Rector que ens acull. També és necessari triarlo. Durant aquells dies fa de mestre amb tot el seu dir

i fer. S'ha de donar compte que té un alumne. I la primera lliçó que aprendrem, és, que després d'un dia de feina esgotadora, de visites, de pols i de maldecaps, quan el sacerdot es torna a trobar sol i busca qui l'ajudi a renovar les forces, el Senyor parla més clar des del sagrari, i les estrelles brillen més fort dalt del cel.

JOAN CASAÑAS
II Teología.

- - - - - - -

UNA PARROQUIA OBRERA

La Parroquia del Sagrado Corazón, de Pueblo Nuevo, fundada el año 1926 con una población entonces de 4.000 almas, ha subido ahora a las 13.000 más las que acostumbran a acudir a ella por tenerla más cerca que la propia Parroquia (caso de muchos feligreses pertenecientes a S. Pancracio) o porque ésta no es lo suficiente espaciosa para contenerles (caso de St. Martí Vell).

Lo primero que salta a la vista del que quiere visitarla es lo desvinculados que están entre si los vecinos de aquel sector suburbial, completamente mezclados entre fábricas y algunos campos de labor. Su relación no es ni tan sólo la de vecinos, ya que la urbanización de aquella zona no lo permite.

Predominan los obreros emigrantes de otras regiones que trabajan en calidad de peones, si bien hay entre los feligreses algunos obreros especializados. Quedan unos pocos agricultores cuyos campos irán desapareciendo para ceder su lugar a la industria. La clase media y alta están sin ninguna representación.

Veamos algunos de los aspectos de la vida de esta Parroquia de nuestra Barcelona industrial, que a pesar de ser de las más difíciles ha llegado a un arranque inicial que dentro de unos años la convertirá, con la ayuda de Dios, de la quizá más descristianizada a una de las de mayor índice de vida espiritual.

Jóvenes y Hombres:

Funciona una incipiente sección de JOC que agrupa a unos cuantos jóvenes, de muchos de los cuales no se puede decir aún con propiedad que son cristianos, pero despacio -demasiado despacio- se van transformando confiándoles alguna responsabilidad: deportes, cine-club, sardanas, montañismo... Hay no obstante, unos pocos - tres o cuatro - que se han entregado de verdad y son un incipiente fermento.

La HOAC compuesta por algunos hombres - los mejor formados social y religiosamente- es el punto de apoyo y el nervio de casi toda la actividad externa de la Parroquia. Dirige una Cooperativa de Viviendas que - va a empezar a construir unos bloques de casas que agrupa- rán en su primera etapa a unas trescientas familias - a la sombra de la Parroquia. El Párroco se limita, en - esta obra como en todas, a su labor de Consiliario y - deja toda la iniciativa y responsabilidad al grupo de - "hoacistas."

Niños:

Desde un principio se vió lo abandonada - que está la infancia en este sector: apenas hay escue - las. Sólo un Grupo Escolar y unas pocas academias parti- culares en general mal enfocadas desde el punto de vis- ta religioso, no bastan en aquella demarcación. Muchos niños permanecen todo el día entre el polvo de la ca - lle por falta de escuelas o por falta de un mínimo de interés en sus maestros. Añádase a esto el intenso hora- rio de trabajo de la totalidad de padres y gran número de madres que hace que pierdan el control de la educa - ción de sus hijos. En muchísimos casos hay que añadir - también su incapacidad para cuidar este aspecto de la - vida de los muchachos.

La Parroquia viendo estas dificultades, - creó hace dos años, bajo la dirección de las Misioneras Seculares, una escuela de enseñanza media para las ni - ñas del distrito, que ha sido declarada por el Ministe-

rio de Educacion Nacional, filial del Instituto Mara - gall. Están matriculadas un centenar de niñas que pueden obtener allí mismo sus títulos sin necesidad de - examinarse fuera. La labor de las Misioneras Seculares en el Instituto y en el seno de las familias ha da - do prestigio a la Parroquia y ha abierto muchas puer - tas a la acción de los sacerdotes.

Para los muchachos, hace tres años que se vienen organizando Colonias de Verano que han dado un buen resultado desde el punto de vista de reclutamiento de niños. A pesar de lo cual no se ha conseguido, debido muchas veces al ambiente familiar y otras al natural de los chicos, enrolarles a todos en la vida parroquial. La gran causa es quizás la falta de continuidad en la obra empezada debido a la falta de jóvenes entregados a esta tarea.

Con algunos de los chicos, se ha empezado a formar una Agrupación Scout, en cuya sección funcionan ahora dos patrullas que tienden a aumentar por el prestigio que han adquirido los muchachos ante sus compañeros de calle. Se está estudiando la formación de - un Estol de Lobatos bajo el cuidado de una de las Mi - sioneras Seculares como "Madre Loba".

Una vez terminado el primer bloque de vi - viendas, se piensa instalar en sus bajos un centro recreativo en el que gran cantidad de muchachos y niños de toda clase encuentren cuanto necesiten para distraerse y jugar. Así, al mismo tiempo que se les aparta de la calle se encuentra la ocasión de trabajarles mejor y hacer actuar a los mejores.

Penetración:

Un aspecto interesante de la vida parro - quial lo constituye la extraordinaria difusión de la Hoja Diocesana. Los sábados por la tarde, una verdadera tropa de niños y niñas distribuidos por parejas y teniendo designadas unas calles concretas, se reparten por la demarcación con su montón de hojas y su hucha -

cerrada. Llaman a todas las puertas y suben a todos los pisos para ofrecer lo que allí puede llamarse la "Publicación Parroquial" ya que se procura que sea un reflejo de todas las realidades y deseos de la Parroquia.

La aportación voluntaria a la hucha hace - que en la casi totalidad de los pisos la acogida a los "niños de la hoja" sea favorable.

Terminado el recorrido se abren las huchas, y el contenido de cada una de ellas se divide en dos - partes iguales: una para la pareja de niños, que asimismo se la reparten, y otra para intentar cubrir los gastos. Es evidente que no se gana nada desde el punto de vista económico, pero se gana en la penetración de la - Parroquia en las familias. Algunas, por otra parte alejadas de todo cumplimiento, se han quejado cuando algún sábado los niños han pasado de largo su puerta.

Cumplimiento:

Hace tan sólo dos años asistían a la Misa - dominical un promedio de 20 a 25 personas, y en la ac - tualidad sobrepasan las 600 ¿Cómo se ha obrado el cambio? A mi parecer son dos las causas principales:

Mossén Jaime - el actual Regente - tuvo un interés especial desde que llegó a la Parroquia en 1956, en acercarse lo más posible a las familias. A nadie extraña hoy ver como el sacerdote en plena calle conversa con diversos grupos de gente estacionada en ella. A veces es una pandilla de chicos que juega a la pelota; - otras un grupo de obreros que salen de la fábrica o comen en la acera; y casi siempre familias que están sentadas, siguiendo la costumbre de sus tierras de origen, en el umbral de sus casas. Se ha conseguido que toda la feligresía conozca al "cura de la Iglesia de las cocheras", como ellos acostumbran a llamarle, y que cuando - le encuentran le saluden- él lo hace siempre con todos- con la mayor naturalidad. Esto ha roto muchos prejui - cios y ha facilitado a muchos por lo menos acercarse a su pastor.

El otro motivo del cambio se debe a la organización de los entierros. Después de cantado ante el altar el "Libera me Domine" el sacerdote se dirige a los que han acompañado al difunto, para darles las gracias en nombre de la familia de éste e invitarles a que le acompañen también a la Iglesia el día de la Misa exequial. Evidentemente la primera sorpresa es acompañada de un sentimiento de gratitud para los propios familiares que no esperaban que nadie diera las gracias en su nombre. La Misa por el difunto se dice siempre el domingo a las 12 para facilitar la asistencia a los interesados, se le da una solemnidad especial -no es de Requiem- y una ambientación que pudiera llamarse misionera. Acabada la Misa, se quedan los interesados para el Responso y de nuevo se les da las gracias en nombre de la familia y se les invita a que asistan también a la Misa los demás domingos.

Estas son, a mi parecer, las dos causas principales que han motivado el aumento de asistencia los domingos. Otro pequeño detalle, está en que no se celebra ni una vez sin Directorio y se ha conseguido que toda la asamblea cante las canciones -casi siempre invariables- de las Misas de los domingos.

Conclusión:

He intentado describir algunos de los aspectos de la vida de esta Parroquia de nuestra Barcelona; de esta Parroquia que abre sus puertas incluso para dar descanso, alimento y trabajo a los inmigrantes que acaban de abandonar su terruño; de esta Parroquia en cuya casa Rectoral tiene todo el mundo entrada y acogida como en su propia casa; de esta Parroquia que baja, baja lo increible para sacar del polvo de la calle a sus hijos que no la aman por no conocerla; de esta Parroquia sencilla, pobre, humilde... Pero vigorosa, fuerte, llena de vida y llena de esperanza también. Algo así como sería la Parroquia de uno de aquellos pescadores...

E. Enguix Morant
II Teología

B I B L I O G R A F I A

Ferrán Soldevila: Historia de España, Barcelona Ed.Ariel. 1956-1957. Consta - de siete tomos. Publicados - seis.

La obra recoge la historia patria en todos sus aspectos. No es un simple anecdotario de vidas de reyes y batallas. Ni tampoco está escrita desde un simple ángulo de visión como podría ser el de la Meseta. Todas las regiones, porque son vida de España, participan en esta "historia." Bajo este punto de vista rompe con lo que hasta ahora se ha venido haciendo.

La vida del pueblo español va reflejándose aquí en su contínua evolución. Es un hilo que nunca se rompe. La materia va desarrollándose progresivamente - en extensos capítulos. Los hechos se ligan unos con - otros sin necesidad de apartados que entorpezcan la - unidad del conjunto.

Soldevila nos retrata al vivo lo paradójico del carácter de los españoles en sus reacciones, tan distinto en cada región. Hecho que las lleva en algunas épocas a hacer historia aparte con respecto al resto de la Península. Ello nos ayuda a comprender el porqué de muchos hechos históricos aun actuales...

Todos los factores - económico, sociales, religioso- que pueden intervenir en la formación de la historia son puestos a la vista del lector.

Soldevila corrige la historia de no pocas falsas concepciones que se tenían sobre hechos y personajes concretos; por ejemplo, la figura de Felipe II, la guerra de la independencia, el papel tan importante de Cataluña en la historia de España. Quisiéramos, con todo, que se adentrase más en la nueva tendencia cuyo máximo exponente es Vicens Vives, de revisión a fondo de los datos históricos.

A través de los numerosos grabados y obras de arte del siglo comentados por Sales se nos describen muchos aspectos de las costumbres y modos de pensar del pueblo. Algunos retratos de ciertos personajes nos ilustran más que largas descripciones escritas. En este aspecto son interesantísimos los cuadros y aguafuertes de Goya que llenan el tomo sexto. Se unen aquí la historia del arte con la historia de la época.

Esta historia no esta escrita para escudriñar intimidades; el autor ya nos remite a su abundante bibliografía constantemente. Es extensa, pero un estilo vivo y un interés palpitante la hacen leer casi de un tirón.

La obra está muy bien presentada y esmeradamente impresa. Cada volumen lleva anexo un índice alfabético.

José Faura.
I Teología

- - -

ORIENTACION CRISTIANA DE LA ACCION

Así se titula el nº 1 de la colección Folletos Jocistas editado por la Comisión Nacional de la JOC. Está concebido en función de la campaña de este año "Respeto a nuestra condición obrera", aunque por la mística jocista que contiene, sobre todo en los dos primeros capítulos, se hace apto para enfocar cualquiera otra acción del militante.

Diríamos que la idea central es ésta: La JOC, escuela, movimiento educativo, hace una campaña, pero porque es, también y sobre todo, movimiento apostólico la penetrará de un espíritu evangélico. Para mí todo el librito respira una reacción contra el naturalismo apostólico, contra el humanismo o el obrerismo mal entendido que incluso hemos visto alguna vez en las filas de la misma JOC. Así cuando dice "que desde un principio los que van a realizar la campaña se mueven a ello

no por una razón puramente humana, sino por una razón cristiana."

Para ello se impone "comparar el Evangelio y nuestra acción": he aquí en que consiste fundamentalmente "la orientación cristiana de la acción".

Luego, se perfila este concepto señalando prácticamente la manera de hacerlo realidad. Como estamos acostumbrados en la literatura jocista se nos presenta un hecho de vida y la respuesta del militante - "que orienta cristianamente su acción". Reflexiona, - piensa qué haría Cristo en su caso y entonces actúa. - Los otros han tenido un testimonio de Cristo, una catequesis viva, "catequesis de los hechos", y él "una renovación de su presencia de Dios". Pero eso no sería suficiente, hace falta aquilatar esta actuación en el - equipo de militantes con el Evangelio en la mano. Así no se forma cualquier cosa, sino una profunda personalidad cristiana sin evadirse para nada de la clase - obrera.

Decir campaña jocista es decir "testimonio público de cómo la JOC encarnada en la vida obrera responde a los problemas con un sentido cristiano", es, en términos de su mística, la respuesta de la verdad de - método al divorcio entre las verdades de fe y de experiencia. I en el caso de la campaña actual éstas son:

VERDAD DE FE, Plan de Dios, que en el trabajo el joven encuentre un cultivo de sus facultades, un espíritu de solidaridad con la sociedad a la que - sirve, un embellecimiento de la obra del Creador, un - seguir las huellas del Divino Obrero.

VERDAD DE EXPERIENCIA el que, demasiadas - veces encuentra la desilusión, la despersonalización, el aburrimiento, la rebeldía, la irreligión.

La campaña, VERDAD DE METODO por su realismo apostólico, ha de lograr el acercamiento de esas - dos verdades. Lo logrará si los militantes tienen en - cuenta su "dimensión religiosa" concretada en un tríptico que se avala con una serie de citas bíblicas comen

tadas al estilo jocista, con hechos de vida: 1) Cultivo personal que, según el Plan de Dios, ha de realizar el hombre en su trabajo. 2) Espíritu comunitario=solidaridad. 3) Colaboración con Dios en la obra creadora.

Como se ve la Comisión Nacional sigue en la línea de Cardijn: nada de cristianismo rebajado para obreros, sino vida cristiana intensa, exigiente, íntegra. A esos millares de militantes de toda España se les ha prevenido que "intervenir en una campaña nacional es como entrar en un movimiento arrollador que continuamente nos lanza hacia los demás, que nos vacía de egoísmo..."

Ellos, esos jóvenes rudos, absorbidos por las realidades temporales, que se entregan así a Jesucristo, traen un mensaje a nuestra visión sacerdotal: tener fe en la salvación de la juventud obrera porque, hoy como hace dos mil años, es posible el "pauperes - evangelizantur" con tal que, como entonces, el evangelizador se encarne en la vida de ellos, sea pobre con ellos.

Nos lo gritan con las voces de sus hechos, Nosotros nos estremecemos. Sí, tenemos fe.

Pedro Adell
I Filosofía

- - - -

Saint-Exupéry, VUELO NOCTURNO

Ediciones G.P.1957

Poco importa el género literario de esta obra: se impone por sí misma. Apenas si importa el argumento, la trama: es la epopeya de los vuelos nocturnos. Epoca heróica en que la aviación había de conquistar con sangre su supremacía sobre los otros medios de locomoción. Rivière, jefe de la línea, es su decidido partidario. La acción es breve: las horas de espera de tres correos que atraviesan la noche argentina para enlazar con el correo de Europa. Dos consiguen llegar; el tercero, arrebatado por un ciclón, se pierde. Y el correo de Europa despega como si nada hubiera ocurrido.

Pero lo verdaderamente interesante, lo que da valor a la obra, es su problemática, su contenido - ideológico. "Vol de nuit", segunda novela de Saint-Exupéry, es un libro para pensar, para reflexionar callada, pero profundamente.

La acción se presenta como un gran drama - con doble desarrollo: por una parte el correo que no - llegará a su destino; por otra Rivière, el personaje - central, el verdadero protagonista, que desde su puesto de mando domina todo el cielo. El drama va creciendo en intensidad y uno, absorto en la lectura, no sabe si apreciar más el contenido literario y poético o la profundidad de pensamiento.

Saint-Exupéry es un aviador poeta, su li - bro -toda su obra- es un canto al aviador. El mismo, - aviador consumado, había sufrido no pocos accidentes - por quedarse absorto, en pleno vuelo, en sus sueños y meditaciones, perdiendo la noción de espacio y tiempo. Su misma muerte -año 1944- acaeció volando; perdido, no se sabe dónde, en la tierra de los hombres.

Su técnica es depurada (el borrador de "Vol de nuit" contaba 400 páginas y fué reducido a 181). Esta obra, sin ser la más perfecta del autor, es llevada con gran maestría, todos los hilos de la trama van si - guiendo alternativamente en una mezcla ingeniosa y lo - grada.

- - - - - - -

Saint-Exupéry nos expone a través de su - obra todo un sistema de gobernar, una pedagogía de formación del individuo, pedagogía dura, exigente, -¿injusta?-, con gran exaltación del sentido del deber y po - niendo a la acción como meta. Pedagogía exclusivista, un sentido de la vida que excluye a todo otro diferente. De ahí que, inevitablemente, tropiece con este otro sentido que se impone por sí mismo y que el hombre lleva dentro de sí: el amor.

Cabría preguntarse si el fin que se propone, justifica los medios injustos empleados para alcanzarlo. El autor no se plantea el problema. Hay un fin a alcanzar: la acción. ¿Cómo se ha de alcanzar?, no importa, lo que interesa es alcanzarlo. Rivière -el autor- no discute la razón de su obra.

Por esto, Rivière no ha tenido tiempo de dedicarse al amor, absorbido como está por la acción.

Aquí es donde hay que buscar el punto flaco del autor. Nos ha presentado una tesis: la acción, que domina al hombre para hacerlo perdurable. Luego, la antítesis: el amor, otra verdad absoluta y reñida con la anterior. Pero Saint-Exupéry no ha sabido hacer la síntesis entre ambas verdades. Por esto, su obra es parcial.

No es posible viviseccionar al hombre como él lo hace. En la realidad ambos sentidos de la vida se encuentran mezclados y en íntimo contacto y en tanto se valora más al hombre -humanamente-, en cuanto logra una mayor armonía entre ambos extremos.

Estas posiciones extremas, integérrimas, fracasan en la vida práctica, fuera de la novela. Sin embargo, ésta no es inútil, nos envía su mensaje: muestra las ventajas de un sistema y nos pone alerta ante sus peligros. Nos hace pensar.

Por otra parte, toda la obra se desarrolla en un campo de valores puramente humanos, lo sobrenatural está totalmente ausente. Es de observar, no obstante, que Saint-Exupéry, hombre de profunda meditación y vida interior, busca siempre los valores más espirituales de entre los humanos. Sus últimos años fueron una ansiosa búsqueda de Dios, pero él mismo confiesa que no tiene fe, aquella fe que de pequeño poseyera y que, perdida en la juventud, ya no ha vuelto a recuperar. Pero buscar a Dios ¿no es, acaso, un indicio de esa fe?

La traducción es deficiente. Confrontando con el texto francés se observan imprecisiones, sobreto-

do en los verbos y en la construcción de las frases en castellano. En general, poco cuidada.

Jorge Raventós
III Teología

Octubre 1958.

REVISTAS RECIBIDAS

ESPIRITU ELIANO.- Teólogos Carmelitas - Barcelona

SCIENTIA ET CARITAS.- Padres Fraciscanos - Berga

SAL-LUX.- Est.Mercedarios - S.Juan de Poyo.Pontevedra

MAS.- Escolasticado SS.CC. - El Escorial

MENSAJE.- Estudiantes Dominicos - Caldas

BORGIANUM.- Filosofado S.I. - S. Cugat.